

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 217/2015
09.07.2015. година
Београд

У ИМА НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиле М.М. из Н., коју заступа Б.С., адвокат из Н., против тужене Н.С. из Н., власника предузетничке радње за ... И., ради утврђења радног односа и дуга, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 862/14 од 02.04.2014. године, у седници већа одржаној дана 09.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 862/14 од 02.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1846/13 од 17.09.2013. године усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужилца код туженог била у радном односу почев од 08.03.2011. године до 30.07.2011. године. Истом пресудом одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужилци исплати на име зараде коју је остварила и минималне зараде одређене законом, увећане за прековремени рад и рад на дан државног празника разлику од 43.127,00 динара, на име доприноса на терет радника износ од 27.938,20 динара, на име пореза на лична примања радника износ од 14.534,20 динара и на име доприноса на терет послодавца износ од 27.938,20 динара. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 862/14 од 02.04.2014. године делимично је преиначена наведена пресуда Основног суда у Нишу и одбијен је као неоснован захтев за утврђење да је тужилца била у радном односу на одређено време код тужене у периоду од 08.03. до 30.07.2011. године. Првостепена пресуда је потврђена у одбијајућем делу за новчано потраживање и одлука о трошковима поступка је преиначена и тужилца обавезана да туженој исплати 108.000,00 динара на име накнаде трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС и 74/13-УС) који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 2. истог закона и налази да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужила се јавила на оглас истакнут на трафици за рад код тужене. Тужила је обавила разговор са туженом власницом радње и њеним супругом, који су јој предочили да се ради о обуци да би имала обавезу продаје робе и евидентирање продаје и да ће је по завршетку обуке уколико буде задовољила радом примити у радни однос. Уговор закључен између странака 05.04.2011. године је насловљен као уговор о вршењу привремених и повремених послова, којим се тужила као извршилац посла обавезала на пријем и продају робе два сата дневно, пет дана у недељи или по жељи, на рад под надзором и да новчана накнада није предвиђена. Према уговору од 04.07.2011. године, који је насловљен као уговор о обуци радника тужена се обавезала да омогући услове за нормалну обуку радника на једном од својих малопродајних објеката. Прописано је да обука траје минимум 15 дана по 4 до 5 сати дневно уз присуство стално запосленог радника и да може трајати и дуже због специфичности вођења документације. Тужила је обављала послове код тужене у периоду од 08.03. до 30.07.2011. године. Боравак на раду је прилагођавала својим обавезама те је појединих дана у току обуке проводила 3 до 4 сата на послу а у току јула 2011. године извесно време је проводила и по 8 сати у току дана. Тужила је током рада имала вербални конфликт са комшијом због чега је интервенисала полиција. Власница радње је обећала да ће у случају да буде задовољна радом тужиле ислатити неки вид стимулације, те је тужила и исплаћена износом од 15.000,00 динара. Тужила није пружила доказе о висини зараде и доприносе за које је сматрала да јој припадају.

На утврђено чињенично стање правилно је побијаном одлуком примењено материјално право и то одредбе члана 201. Закона о раду одбијањем тужбеног захтева. Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Побијаном одлуком је правилно оцењено да је тужила у радњи тужене обављала рад у својству лица које жели стручно усавршавање и стицање посебних знања и способности за рад у трговини. Правилним тумачењем закључених уговора и садржине ангажовања тужиле код тужене у спорном петомесечном периоду изведен је правилан закључак о правној природи рада тужиле и то да оба уговора представљају уговоре о стручном оспособљавању и усавршавању из члана 201. став 1. тачка 2. Закона о раду иако је уговор од 05.04.2011. године, сачињен на унапред одштампаном обрасцу, насловљен као

уговор о привременом и повременом обављању послова. Ради се о обављању послова ван радног односа а исплаћена накнада нема карактер зараде већ накнаде за труд и напоре у сагледавању оспособљавања. Стога нису испуњени законски услови за признање радног односа у спорном периоду и исплату разлике зараде и доприноса.

Прихватајући разлоге другостепеног суда, Врховни касациони суд није детаљније образлагао одлуку, јер се даљим образлагањем не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

Врховни касациони суд није образлагао ни наводе ревизије, којима се супротно члану 407. став 2. ЗПП побијана одлука оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**